

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant apl. radcowski M. M.

rozpoznawał sprawę H. P. obwinionej z art. 66 § 1 kw na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 8 czerwca 2016 r., sygn. akt II W 96/16

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinioną od popełnienia przypisanego jej wykroczenia z art. 66 § 1 kw.
2. Kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

SSO Leszek Matuszewski

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Chodzieży wyrokiem z dnia 8 czerwca 2016 r. uznał obwinioną H. P. za winną popełnienia wykroczenia z art. 66 § 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2013 r., poz. 482, dalej jako: kw), polegającego na tym iż w dniu 5 października 2015 r. o godzinie 18:45 chcąc wywołać niepotrzebną czynność fałszywą informacją wprowadziła w błąd Dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w P. w ten sposób, że zadzwoniła na numer alarmowy 997 i zawiadomiła o zakłócaniu porządku publicznego przez młodzież przebywającą na boisku przy świetlicy. Za czyn ten na mocy art. 66 § 1 kw Sąd wymierzył jej karę grzywny w wysokości 500 zł.

Jednocześnie na podstawie art. 118 § 1 i § 4 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r., poz. 395, dalej jako: kpw) oraz § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania (Dz. U. nr 118, poz. 1269) i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) Sąd obciążył obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł i wymierzył jej opłatę w wysokości 50 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożyła osobiście obwiniona. Obwiniona zaskarżyła wyrok w całości. Treść apelacji wprawdzie nie precyzuje zarzutów, jednakże jej wymowa sprowadza się do wskazania, że obwiniona miała poczucie popełnienia przeciwko niej czynów, które wymagały interwencji policji. Z treści złożonej przez obwinioną apelacji można wywieść zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu iż obwiniona popełniła wykroczenie z art. 66 § 1 kw, podczas gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadka A. P. oraz złożonych przez obwinioną do akt sprawy nagrań winny prowadzić do wniosku, że obwiniona nie dopuściła się popełnienia czynu zabronionego. Stawiając powyższy zarzut obwiniona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wniesiona przez obwinioną osobista apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Jak wskazano, treść apelacji wprawdzie nie precyzuje zarzutów, jednakże jej wymowa sprowadza się do wskazania, że obwiniona miała poczucie popełnienia przeciwko niej czynów, które wymagały interwencji policji.

Apelacja zatem stanowi niejako powielenie wyjaśnień H. P. złożonych w dniu 30 listopada 2015 r. w toku przesłuchania przez funkcjonariuszy posterunku policji w U. oraz wyjaśnień złożonych w dniu 5 maja 2016 r. przed Sądem Rejonowym w Chodzieży. W złożonych wyjaśnieniach obwiniona utrzymywała, że interwencja funkcjonariuszy policji w dniu 5 października 2015 r. była niezbędna i konieczna z uwagi na hałas wywołany grą młodzieży na boisku oraz słuchaną przez tę młodzież muzyką. Wyjaśnienia te (pośrednio potwierdzone dowodami z zeznań świadka A. P. oraz złożonymi do akt sprawy nagraniami video), prowadzą do wniosku, że u podstaw wezwania policji leżało przekonanie popełnienia czynów naruszających prawo, a zatem że interwencja była zasadna i konieczna.

Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego materiału dowodowego skoncentrował się na zeznaniach funkcjonariuszy policji, w ocenie których wezwanie ich przez obwinioną było bezpodstawne.

Wymaga podkreślenia, że Sąd Rejonowy nie przeprowadził prawidłowej analizy w zakresie strony podmiotowej wymaganej dla wykroczenia z art. 66 § 1 kw. Treść tego wykroczenia, a szczególnie użyte tam określenie „chcąc wywołać niepotrzebną czynność” wskazuje, że czyn wyczerpujący jego znamiona można popełnić tylko przez działanie umyślne i to w zamiarze kierunkowym (zob. wyrok SN z dnia 22 września 2005 r., III KK 155/05, LEX nr 157200).

Właściwe zatem określenie strony podmiotowej – nastawienia psychicznego sprawcy winno być przedmiotem zasadniczej oceny przy rozpoznawaniu spraw o wykroczenie z art. 66 k.w. Ta sfera bowiem decyduje, czy sprawcy można przypisać winę w zakresie tego wykroczenia nawet jeśli zasadność podjętych przez wskazane organy czynności z obiektywnego punktu widzenia jest wątpliwa.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, trudno przyjąć, że obwiniona wzywała policję w sposób umyślny z własnej woli kierując się chęcią wywołania niepotrzebnych działań funkcjonariuszy. Wręcz przeciwnie, jak wynika z treści zgłoszenia, przyjętego przez Dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w P., a także z późniejszych wyjaśnień obwinionej, w odczuciu obwinionej czynność funkcjonariuszy była zasadna. Wymowa wskazanych dowodów prowadzi do wniosku, że prosząc o interwencję obwiniona była subiektywnie przekonana, że interwencja ta jest konieczna i potrzebna z uwagi na podjęcie przez osoby trzecie działań, które w pojęciu obwinionej naruszały prawo.

Wprawdzie istnieją obiektywne wątpliwości co do potrzeby interwencji policji w opisanym stanie faktycznym, jednak z całokształtu materiału dowodowego trudno wykazać, że obwiniona interwencję spowodowała kierując się jedynie chęcią wywołania niepotrzebnej czynności. Choć faktycznie po dokonaniu interwencji przez funkcjonariuszy okazało się, że czynność nie była potrzebna, nie jest to wystarczające dla przyjęcia zamiaru kierunkowego w zakresie strony podmiotowej wykroczenia. W ocenie sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy nie wykazał, że H. P. swoimi działaniami chciała doprowadzić do niepotrzebnej czynności funkcjonariuszy policji, a w szczególności nie podał, jakie dowody miałyby na taką okoliczność wskazywać. Absolutnie niewystarczające dla wykazania winy sprawcy za wskazane wykroczenie było wskazanie, że wywołana czynność okazała się niepotrzebna, ale konieczne jest też uzasadnienie, że obwiniona zgłaszała konieczność interwencji celowo, chcąc wprowadzić funkcjonariuszy w błąd i wiedząc, że jest ona niepotrzebna.

Mając powyższe na uwadze, należało uwzględnić apelację obwinionej i zmienić zaskarżony wyrok, uniewinniając obwinioną od popełnienia przypisanego jej wykroczenia.

SSO Leszek Matuszewski